

Fra belgisk Congo

Brev fra Albert M. Christiansen

Kintshua, 11. mars 1937.

Da solen gikk med i aftnen, og himlen var klar, så begynte millioner av stjerner å titte frem derovenfra. Og i løpet av noen minutter så tindret de i all sin prakt. Men det var særlig en jeg festet mig ved. Den var stor og tindrende. Større enn noen av de andre stjerner som viste seg i aftnen. Den stod høit på den vestlige himmel. Jeg var opptatt med forskjellige ting og mitt arbeid medførte at jeg gikk ut og inn av huset flere ganger. Men hele tiden fanget denne praktfulle stjerne min oppmerksomhet. Og for hver gang jeg kom ut og så den, så hadde den beveget seg, ikke så litt i retning av horisonten, i vest-vestsydlig retning. Og jo nærmere den kom horisonten så tapte den mere og mere av sin glans, inntil den helt forsvant.

Jeg så op imot de andre stjerner. De går sine bestemte baner sikrere enn noe urverk. Noen slukker plutselig og efterlater seg en lysende stripe, som snart forsvinner. De andre går sin gang uavbrutt. Noen er også «villfarende» — det vil si: de er ved en katastrofe kommet ut av sin bane. En gang skal de falle ned fra himlen, da når Himmelens krefter skal rokke.

Et menneskelig skildreda på mange måter. Skriften gir oss forskjellige allegorier av menneskene. En blomst som faller sig ut i stor prakt, men som snart visner. Som røk der snart væres bort. Som et pust. Alt forteller oss at menneskelivet er kort. Som min praktfulle stjerne i aftnen. Stor, tindrende, vidunderlig skjønn, men den forsvant bak horisonten.

Hvad er det da å få ut av dette korte menneskeliv? Det aller høyeste man kan opnå som menneske er å bli lysets barn. Gud er lys, og der er intet mørke i ham. Jesus sa om sig selv: «Jeg er et lys, kommen til denne verden, forat hver den som tror på mig, ikke skal bli i mørket.» Og: «Jeg er verdens lys; den som følger mig, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys.» Og de som tror på Jesus og følger ham, om dem har han sagt: «I er verdens lys.» Den som gjør sannheten, han kommer til lyset. Men den som gjør ond, hater lyset og kommer ikke til lyset.

Uten Jesus så vandrer menneskene i mørke. Uten kunnskap om Gud vandrer de i belgørke, og vet ikke hvordan de går. De som har hørt om Jesus er blitt oplyste, og dersom de benytter sig av denne opplysning, så blir de lysets barn, Guds barn. For Gud er lys. Og de blir selv lys. Verdens lys. Og vår oppgave som ver-

dens lys er å oplyse dem som går i mørket om deres visse villfarelse og få dem beveget til å komme til ham som er lyset, forat også de kan bli lysets barn, med alle de herlige rettigheter vi har som sådanne.

A hvor herlig det dog er å være lysets barn. A være verdens lys. Lyse for Jesus med det lys han har gitt oss. Lyse mennesker til Jesus. Herlige oppgave! Da vil vi ikke ha noe med mørkets ufruktbare gjerninger å gjøre. Nei, vi farer som en lysende stjerne i en ond og mørk verden for at menneskene skal få se sig selv og sine onde handlinger. Måtte intet hindre oss fra å lyse klart for Jesus. Jeg har fått mig anvist et sted, å lyse for Jesus, hvor det er belgørke. En ensom stjerne som går sin gang mot horisonten. Noen har ved denne lille stjernes opplysning kommet til lyset. Og alle som kommer til lyset, de begynner å lyse. Det ser ofte ut som det ik-

ke lyser stort av disse. Kams barn, som er komme til lyset. Men så sant som den rettferdige si er som et strålende lys, som blir klarere og klarere inntil høilys dag, så sikkert tror jeg at disse små lys skal tilta i lysstyrke inntil en stråleglans så mektig går ut fra dem, at belgørke må vike for rettferdighetsolen som går op med lakedom under sine vinger. Skyer kan komme og gjøre himmelen svart, men stjernerne er ikke slukket for det. En vind er nok til å fjerne skyene, og — stjernerne lyser som de lytte bak skyene. A måtte en pinselignende komme og blåse bort skyene for disse smålys, så kraft og ild fra det høie må fylle dem, så de kan lyse som soler blandt sitt forværkede folk.

I lysets arbeid på dette sted er det ikke godt å finne tid til brevskrivning, når en er alene. Men mine svarte venner og jeg, vi møtes, med alle de hellige lys på jorden, for nådestroen. Husk det. Be meget for oss! Gjør alt hvad du kan for at lyset kan tilta på dette sted.

Hjertelig hilsen til alle som lyser for Jesus.

Alb. M. Christiansen.

Fra Magnor.

Til «Misjonsrøsten».

Guds fred!

«Lyksalige i, som sør ved alle vanne, som slipper oksens og æslets fot fri.» (Esaias 32, 20).

Da det er så lenge siden jeg lot høre fra mig i «Røsten» vil jeg nu bryte tausheten. Lever usigelig vel da «Herrens miskunnhet er ny hver morgen, din trofasthet er stor.» (Klagesang, 3, 23). Er underbart å se i skriften at alle som har vandret med Gud er enig i dette: Gud er trofast med hans sønn Jesus Kristus. I salmen 91, 4 står det: «Hans trofasthet er skjold og vern.»

Moses utbrytter i 5. Mosebok 32, 4: «Klippen! — fullkommen er hans gjerning, thi alle hans veie er ret; en trofast Gud og uten svik, rettferdig og rettvilig er han.»

Har i vinter og vår virket i ca. 4 uker på Magnor, Eidskogen.

Brev fra H. Bysveen.

Det har vært mig til stor velsignelse å virke sammen med vennene deroppe. Gud har virket med og vi har ved Guds nåde fått be med noen sjele, som allerede har vendt tilbake for å gi Gud æren. I Viktor Svans hjem har Gud gitt oss mange herlige stunder. De er helt opptatt i Herrens arbeid og de gleder sig over at «ordet» ikke vender tomt tilbake.

Vennene har også leiet et lite rum til å ha sine møter i på Magnor; men rummet er forlitet til å rumme folket som vil høre. Vennene hadde planer ompe om å få reist et «somerhus» til å ha sine møter i for sommeren, men da de beste av vennene er almindelige småkårsfolk, vilde det nok komme godt med om noen av «Misjonsrøsten» lesere hadde en skjerv å yde til foretagendet. Små eller store beløp vil nok med, takk bli mottatt og kvittert for av brd. Viktor Svan, Magnor st. Gud elsker en glad giver. Det er nok så at vennene har sitt «Bethel» ca. 3 kilometer fra Magnor, men det trenges også et forsamlingssted på Magnor da mange folk lytter til evangeliet der.

Søndag den 11. april hadde vi en høitidsstund på «Bethel» som vi sent vil glemme, idet to brødre, far og sønn, lot sig begrave med Kristus ved døpen til døden. (Romer 6, 4.) Undertegnede leste ut fra Ap.gjern. 8 om Fillip og kammersvennen som begge blev glade ved å tro på Jesus og lyde hans ord, også i å la sig døpe. Det store lokale var omtrent fullt av folk som oppmerksomt lyttet til evangeliet.

Flere venner var om kvelden samlet i br. Svans hjem hvor Guds ånd gjorde Jesus stor for oss. Ja, det var vanskelig å skilles, men det er ikke anderledes her på jorden.

Mansrud i Solor 15—4—37.

Broderligst
Harald Bysveen,
Ilseng st.

se og utvikle sig må disse lover overholdes nøie. For at en blomst eller et tre f. eks. skal leve og vokse er det ikke nok at det bare er blitt liv, men blomsten må ha luft, sol, vann og de nødvendige utviklingsmuligheter. Hvis ikke vil den dø eller ialfall bli forkrøpelt og en karrikatur av det den egentlig var bestemt til. Hvis ikke Guds menighet følger de åndelige livslover vil den enten dø eller i beste tilfelle leve under slike forhold at den blir forkrøpelt og langt fra det Gud har tenkt den skulde være.

Den første menighet som vi finner i Apostlenes gjerninger er forbilledet for alle tider. Den viser oss Guds forsamlings nettop slik som (Forts. 4. side.)

Hvordan skal Guds menighet få fremgang?

Guds ord hadde fremgang og tallet på disiplene i Jerusalem økedes stadig og en stor mengde av prestene blev lydige mot troen. (Ap.gj. 6, 1—7.)

Fra første gang vi leser om den nytestamentlige menighet som blev dannet på pinsedag møtte den motsigelse og fikk kjempe mot fiender. Fra jødernes religiøse ledelse sattes det igang en utryddelseskamp mot den kristne forsamlings. Overallt møtte de kristne motstand. Satan forstod at nu var slaget tapt for ham mot Jesus personlig, men kunde han få ødelagt den kristne menighet så var kampen ikke forgjeves enda. Derfor mobiliserte han først de skriftlærde og de styrende mot den nye menighet og tenkte på den måte å få ødelagt Guds verk. Men der forregnet han sig, for jo mere motstand og forfølgelse det blev, jo mere vokste skaren av de troende. Bånd og fengsel, mord og forfølgelse drev bare de troende nærmere Gud og skaren økedes. Gud selv virket med og tegn og undere skjedde. Syke blev helbredet, onde ånder måtte vike og Guds ord hadde fremgang. De troende smeltet mere og mere sammen til et hjerte og en sjel og intet kunde få ødelagt den underfulle åndens enhet som rådet blandt Guds folk. Så kom forsøket med å bringe forstyrrelse ved Ananias og hans hustru Saffira. Også der tapte fienden slaget. Disiplene var i åndens ledelse og opdaget falskheten og

stor frykt kom over hele menigheten og alle som hørte dette.

Nu kom atter et nytt anfall, men på en ny og mere snikende måte.

Disiplenes tall økedes og endel av de gresktalende jødernes enker blev satt tilside ved den daglige forsørgelse. Derover begynte de å knurre. Det ser ut som det nu blev en stagnasjon i fremgangen. Det merkedes nok sikkert at den underbare åndens enhet og den herlige og liflige salvelse ikke lengere var som før. Det kom da frem at det er noen av de gresktalende jødernes enker som er misforstående og knurrer over at de blir tilside satt ved den daglige utdeling av levnedsmidler. Apostlene forstod snart at hvis dette vedvare vil det bli slutt med velsignelsen og fremgangen. De kalte da sammen hele disiplflokket og sa: «Det er ikke tilberlig at vi forlater Guds ord og gjør tjeneste ved bordene. Utse derfor iblandt dere brødre som har godt vidnesbyrd, fulle av ånd og visdom. Dem vil vi innsette til å røkte dette hverv. Vi derimot vil holde ved i bønnen og ordets tjeneste.»

Dette syntes disiplflokket var riktig og de valgte 7 menn til å se efter at ingen blev tilside satt, men at alle fikk det de skulde ha. Da fikk Guds ord fremgang, tallet på disiplene i Jerusalem økedes og en stor mengde av prestene blev lydige mot troen.

Dette er den eneste måte å få fremgang på den dag idag.

Det hadde ikke hjulpet å pålagt

kvinnene å holde op med å knurre. Først måtte årsaken til at de knurret fjernes, og så sluttet knurringen av sig selv. Det er bare en ting som kan hindre velsignelsen og fremgangen for Guds menighet og også for oss personlig, hver enkelt — og det er at urettferdighet og annen synd får plass i våre hjerter. Både fra det gamle og nye testamente finner vi beviser på det.

Guds menighet er det største under på denne jord. Den er ikke en sammenslutning av noen forskjellige personer som har samme syn eller opfatning av en sak. Den er ikke en menneskelig organisasjon, men en levende organisme. Den er ikke dannet av mennesker eller ved menneskelig hjelp; men er dannet av den evige uforanderlige Gud selv. For å komme inn i Guds menighet må man bli født påny ved at den Hellig And levendegjør Guds ord for hver enkelt av oss. Ingen kan i så måte skrive sig inn eller slutte sig til Guds menighet, man må fødes inn i den. Den er i verden, men ikke av verden. Jesus sier i Joh. 17, 16: «De er ikke av verden.» Dette sier han om dem som tror på ham og i verset efter: «Hellige dem i sannheten! Ditt ord er sannhet.» Guds menighet består av troende og gjensfødte sjele som er født av Gud. Ingen andre.

Som all annen organisme er Guds menighet underlagt visse lover, og hvis menigheten skal vok-

MISJONSØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjons-tjeneste.
Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15 i måneden. Redaktør: G. Iversen.
Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:
«Misjons-Røsten», Sarpsborg.
Abonnementpris er: I lessalg 20 ore, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adressforandringer, skriftlig oplyselse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Fra redaksjonen.

En hel del stoff
får vi ikke med i dette nr. Vi ber innsenderne å ha tålmodighet. Det skal bli inntatt så fort vi får plass.

Vi er takknemlige for stoff men forsøk å være så kortfattet som mulig. Det er ikke så greit å være kort og få med det man ønsker, men det heller på det. De korte artiklene blir mest lest og man når flest med dem.

Vidnesbyrd
om helbredelse og opplevelser med Gud gir vi gjerne plass for. Men husk: Skriv kortest mulig. Velkommen.

Vi får omtrent daglig bevis på at «Misjons-Røsten» er omfattet med interesse og kjærlighet. Dette er meget oppmuntrende og gir nytt mot og ny lyst til å fortsette med arbeidet. Gud velsigner dere alle som ber for oss og hjelper til på andre måter

En av våre kommisjonærer skriver blant annet:
«Det har gått bra med å spre «Misjons-Røsten» hittil. Det er så opmuntrende å se hva det utrettes på de forskjellige steder. Gud er med sine alle dager, som

det står i ordet. Han skal lønne igjen. Må Gud styrke oss alle så vi kan arbeide mens det er dag. Natten kommer da ingen kan arbeide».

Innsendte artikler
må stå for vedkommende innsenders regning når inntet annet er anmerket.

Fra ekspedisjonen.

Nye abonnenter.
Vi kan glede oss over at det kommer noen nye abonnenter, men ønsker mere fart i tilstrømmingen. Hjelp oss i å få flere. Løssalget går også opover.

Fell.
Hvis bladet ikke kommer regelmessig så meld fra til ekspedisjonen og vi skal gjøre hvad vi kan for å rette det.

Kontingenten
kommer inn nokså bra. Et er dog flere som ikke har husket det enda. Gjør det nu så er det gjort.

Prisstigning.
Vi må snart betale mere for papir og trykk på grunn av den prisstigning som er inntrådt i det senere. Da bladet nu bare såvidt klarer sine utgifter må vi ha større inntekter for å klare det. Vi vil nødig legge på abonnementsprisen og må da ha større oplag på det for å få det til å balansere.

Hvis vi kan få 200 abonnenter til år skal det gå bra uten forhøelse av kontingenten. Vil du hjelpe oss med å få dem?

Til Berger N. Johnsen, Argentina: En søster i Stavanger kr. 20, Emma Holmgren, Sverige 4,00.

Til Ruth og Jens Glittenberg, Congo: En søster, Oslo kr. 10,00. Hjertelig takk.

G. Iversen.

Fra Desmonds arbeidsfelt i India.

Disse bildene blev forsinket og kom ikke med i forrige nr. som bestemt. Vi tar dem derfor Billedene er tatt på en reise str. Desmond foretok for en tid siden.

Den blodtørstige gudinnes tempel hvor millioner tilber i årets løp. Str. Desmond sees på midten av bildet.

Str. Desmond ved offerblokken, hvor tusener av gjeter ofres hver måned til Kall, den blodtørstige gudinne.

Fremstiller eders legemer.

(Rom. 12,1.)

«Jeg formaner eders», sier Paulus, «ved Guds miskund at i fremstiller eder som et levende, hellig, Gud velbehagelig offer».

Venner, vi er jo her av Paulus formanet til å gi oss selv som et offer, et levende offer, der er Gud, vår himmelske far til behag. Vi trenger visst kanskje de fleste av oss å spørre oss selv: «Er jeg et Hellig offer for Herren, ham til behag? A, hvor mange ganger jeg har spurt mig selv innfor den levende Gud. Er jeg et slikt menneske som kan være til velbehag for den allmektige Gud. Ofte har jeg funnet at ofret, mig selv, var tatt bort fra alteret. A hvor må vi ikke erkjenne at når

Guds alterlid berører ofret for å fortære det til en velbehagelig duft for Herren, da sier vi stopp. Nei, her vil vi ikke være. Dog det er nok bare det offer som blir på alteret som er behagelig. Er der intet offer eller ofret tas bort for iden får fortære det da er det ikke Gud velbehagelig. Således kan vi mennesker tekkes Gud og være til velbehag for ham bare når vi blir på alteret. Bror, søster: Bli på herrens alter. Det smertes, men da, bare da er vi tilfreds allikevel. TI da vidner faderens ånd med vår ånd at vi er hans barn.

Min kjære leser. Har du fremstillet ditt legeme og gitt det til Herren. Jeg har undertiden møtt

mennesker som påberopte sig å være et Guds barn og at de hadde ofret sig i Herrens tjeneste. Gitt sig helt på alteret. Dog dager man at dette ikke er så skje riktig når man får se de preken og vidnesbyrd i det delte liv. Vi er enige om at legemet må være på alteret, bare en del av det. Alt må være helliget Herren. Men hva oppger vi ikke?? Jo vi ser så at manges-føtter som skulde stå på alteret sammen med oss svirve av legemet er der. Og så løper de bort med ofret bort til steder hvor et Guds barn aldri burde finnes. Hånden så. Fordi den ikke er på alteret skriver den det den ikke skulde skrive, tar det den ikke skulde ta, slår der den skulde kjertre og truer der den skulde være

Misjonær Samset har nu vært i fangeskap i over ti måneder. Han blev som bekjent tatt til fange 5 juni ifjor. Det er nu kommet nye rykter om at han er sett sist i januar, men noe helt sikkert er det ikke. Misjonær Olafsson som arbeider med å komme i forbindelse med Samset skriver i et brev til Kinaforbundet bl. a.: Ryktene fra Kina er upålitelige og uvisse, men allikevel et livstegn. Får en ingen rykter, er det lite håp, mener han.

En karikatur.

Frank Mangs skriver blant annet i en artikkel i «Misjonsforbundet»:

«Vi kan naturligvis ikke vente stadig vekkelse, før vi, som er vekkelsens bærere blir normale kristne! Og normal kristendom er stadig seler over synden — stadig kraftkontakt med himmelen en stadig påfylling av den Hellige And og en stadig levende og brennende interesse for andres frelse. Slik vil Gud ha det. Det viser hans ord klart og bestemt. Og

Guds vilje er naturligvis det eneste riktige og normale i dette spørsmål som i alle andre. Det er vi enige om. Og alt som er ved siden av Guds vilje er abnormt, enten det er understøttet av majoritetens livsføring, gammel vane og dypt rotfestede forestillinger.

Herrens And gjorde ingen undtagelse for sommer og fridager når han sa: «Vær brennende i ånden, tjen Herren.»

Jesu ord i Åpenbaringsbokens tredje kapittel gjelder oss hver dag i alle årets måneder: «Gid du var kald eller varm.»

Frelsen i Jesus Kristus er ikke bare en sesongfrelse, den er konstant, når Gud får behandle oss som han vil.»

Dette kan være vel verd å legge sig på hjerte nu når vi går sommer og ferietiden i møte igjen.

Hvilkens forvirring.

I Romerkirkens norske organ «St. Olav» for 8. april år leses: «Det var pave Pius IX som år 1870 opphøiet den hellige Josef til beskytter for den katolske kirke — og den mann som Gud selv utvalgte til å verne om barnet og dets mor i Nasareth er nu vern og far for alle Guds barn på jorden, hvilket har bragt megen fred, for- vi ikke fare vill.

trøstning og velsignelse med sig. TI idet menneskers opmerksomhet ved dette på særlig måte er blitt dradd hen til Josef har vi alle likesom fått føle, at denne fromme og enkle tømmermann forstår de jevne og fattige menneskelige kår som så mange av oss i vår vanskelige tid må leve under, og at han derfor hører og frembærer de bønner, som stiger op mot ham, ikke minst fra alle som lider under huslige sorger og økonomiske trykk.»

Ovenstående fant vi i «Kr. Ukeblad» og at slikt kan bydes norske lesere er utrolig og uforståelig. Man behøver ikke å være noen personlig kristen for å forstå at dette er det rene nonsens. A hvor menneskene kan bli forblinnet når de ikke retter sig efter Guds ord. Artiklen slutter med følgende bønn: «St. Josef se til oss i vårt arbejde og hør oss i vår bønn.»

I Bibelen står det: «Det er en Gud og en mellommann mellom Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus». (1. Tim. 2, 5). Det er bare en mellommann og det er Kristus Jesus. Ikke hverken Josef eller noen annen. I Heb. 7, 25 leser vi at Jesus lever alltid for å underbønn å være født på ny og begynt og lese Guds ord. Da skal vi ikke fare vill.

Profetisk gave — tale profetisk.

I et kristelig blad finner vi følgende spørsmål og svar:

Spørsmål: «Hvad menes med profetisk gave eller å «tale profetisk?»

Svar: Under den gamle pakt var en profeten — seer. D. v. s. Gud gav ham syner av kommende begivenheter. A profetere var å forkynde disse syner og forutsi fremtidige hendelser. Profeter i denne forstand hadde sin tid fra Moses og til døperen Johannes. Luk. 16, 16. De siste profeter med seergave — menn eller kvinner — var således de som levde på Johannes' tid og den nærmeste tid efter pinse.

I den nye pakt — innen Kristi menighets tid — er den gamle seergave opphørt. Og det av den enkle grunn at Guds åpenbaring er nu — fullstendig. Med Paulus' fremstilling av «hommeligheten», (d. v. s. menigheten) og apostelen Johannes' beretning om den åpenbaring Gud gav sin sønn angående fremtiden (Ap. 1, 1) foreligger Guds ord komplett. Og Guds sannhetsåpenbaring behøver ikke mer noe — profet-tillegg. Se Kolo. 1, 25 og advarselen i Ap. 22, 18—19.

Den nytestamentlige profetgave er derfor ingen seer-gave. Det å «tale profetisk» i menigheten, er

derfor ikke å forutsi og åpenbare nye og fremtidige begivenheter. Paulus sier forresten selv i 1. Kor. 14, 3 hvordan den taler «for mennesker til oppbyggelse, formaning og trøst.»

At det å tale «profetisk» oppbakte i den kristne menighets tid vel ikke helt korrekt. Naturligvis behøves ingen nye åpenbaringer eller syner hva det angår Guds ord om vår frelse, menigheten og annet som Gud har latt nedskrevet i Bibelen. At det å tale profetisk kan menes almindelig profetisk som er drevet av Guds ånd er så antagelig, men ganske sikkert har det også en annen betydning.

I Ap. gj. 11 leser vi om en profet Agabus som profeterte (varslet ved ånden) at det skulde komme en stor hunger, og den kom. Ap. gj. 21, 10—14 leser vi om samme profet. Her forutsier han at Paulus skal binnes og overgives hedningene. I Ap. gj. 13, 1 står det at i menigheten i Antiochia var det profeter og lærere.

Dette kan være nok til å bety at profetisk tale ikke opphørte i menighetens dannelsen på pinsefestens dag, men fortsatte på pinse også. Det fins ingen grunn for at det er avskaffet.

takt til hjelp...
de hender som...
på Guds alter...
sorte og drar...
er offeret med...
Var det ikke...
«Hugg den...
big, ti det var...
inn at hele leg...
«et i helvede»...
ere som er bo...
vanhelliget for...
å opfatte alt...
des alltid et...
«han» eller...
belst det onc...
stes og går ut...
ere, som man...
noe som såret...
gjerrige efter...
forhandledes...
vi hørte gjord...
men vokste til...
drev ofret bort...
bitterheten...
som hater er...
arver ikke G...
Hvordan gif...
mannen efter...
løp bort med...
tiltlot han sitt...
han blev en...
draper og en...
bedre for ha...
vet det ut o...
(Matt. 5, 29)
kvaler han m...
festet sig ved...
ke bedre at...
festet sig ved...
de revet det...
inntil hun k...
for tidlig de...
med Gud.
Var det ik...
(4. Mosb. 12...
sin tunge i...
vært hellige...
endte for He...
mange er...
kvinne der...
skap lar tun...
hele legeme...
liget Herren...
fra alteret...
bänder sin...
Guds billed...
må ikke væ...
10).
«Så er tu...
taler dog at...
hvor stor sk...
Også tun...
verden av u...
gen blandt...
smitter he...
livets hju...
i brand av...
6).
Den smi...
Jakob. Og...
dette har...
var en gar...
ter. Du...
men hadd...
Alt annet...
gen, det li...
Herren f...
idag bort...
kald som...
når dig ik...
på Herren...
der helt o...
bake. Da...
hagelig fo...
antendes...
som er h...
og et leg...
ger for G...
miskunnh...
lutret som...
hjelpe da...
ke sig lik...
forvandle...
sinn.

rakt til hjelp. A tenk: Dette er de bender som skulde ligge foldet på Guds alter. Istedet er de borte og drar som følge derav her ofret med sig.

Var det ikke bedre at det var gjort med denne hånd som Jesus sa: «Hug den av og kast den fra dig, ti det var bedre å miste den enn at hele legemet skulde bli ka- enn i helvede». (Matt. 5,30). Det er som er borte fra alteret er vanhellig for Gud. Det lytter for å oppringe alt det urene. Det vendes alltid dit hvor det tales om «han» eller «hun» og oppfanger helst det onde og det gode forka- stes og går ut gjennem det andre øre, som man sier. Eller der hørtes noe som såret os fordi vi var nys- gerrige etter å høre hvad der forhandledes her og der, og dette vi hørte gjorde oss harme og harm- men vokste til bitterhet og øret drev ofret bort fra alteret, for av bitterheten blev det hat og den som hater er en manddraper og arver ikke Guds rike.

Hvordan gikk det med David, mannen etter Guds hjerte. Øiet løp bort med ham. Bare et støblekk tillot han sitt øie den frie vilje og han blev en horkarl, en mann- draper og en løgner. Var det ikke bedre for ham at han hadde re- vet det ut og kastet det fra sig (Matt. 5, 29) og så undgått de kvaler han måtte lide. Var det ikke bedre at den kvinne hvis øine festet sig ved moter og stas had- de revet det ut? Hun så på dette inntil hun klædte sig usømmelig og rulnerte sin helse og fikk en for tidlig død og ødela sitt liv med Gud.

Var det ikke bedre for Mirjam (4. Mosb. 12) om hun hadde holdt sin tunge i tømmer som skulde vært hellige Herren, og blitt stå- ende for Herrens ansikt? Hvor mange er det ikke lik denne kvinne der av misunnelse og ond- skap lar tungen løpe av med det hele legeme som skulde være hel- ligt Herren. Og den munn som fra alteret skulde prise Gud, for- bänder sin broder som er skapt i Guds bilde. «Mine brødre, det må ikke være slik». (Jak. 3, 9—10).

«Så er tungen et lite lem, men taler dog store ord. Se en liten lid hvor stor skog den setter i brann.

Også tungen er en lid som en verden av urettferdighet står tun- gen blandt våre lemmer. Den smitter hele legemet og setter livets hjul i brann og settes selv i brand av helvede». (Jak. 3, 5—6).

Den smitter hele legemet, sier Jakob. Og kanskje du som leser dette har erfart det er sant. Det var en gang du lå på Herrens al- ter. Du fremstillet dig for Gud, men hadde ikke din tunge med. Alt annet var i orden, bare tun- gen, det lille lem, den lot du ikke Herren få. Derfor finner du dig idag borte fra Herrens ansikt, kald som is; varmen fra alteret når dig ikke. Venn! Legg dig igjen på Herrens alter og bli liggende der helt og holdent. Hold intet til- bake. Da og alene da er du veibe- hageelig for Gud. Og da vil offeret antendes av den hellige lid. Det som er høi og strå brenner op og et legeme helliget Herren lig- ger for Guds ansikt. Ved Guds miskunnhet, fremstillet, rensed og lutret som det pure gull. Gud hjelpe da enhver til ikke å skik- ke sig lik denne verden, men bli forvandlet ved fornyelsen av eders sinn, så I kan prøve hvad som er

Guds vilje: det gode og velbeha- gelige og fullkomne.
Karl M. Risvik,
evangelist.

SPREDTE FELTER

Fjelds misjon.

Som de fleste av vennene vet er misjonærene Karl og Jens Fjeld f. t. hjemme. De har utført et godt arbeid i Kina og deres misjonsvirksomhet i Pal Hsiang fort- setter i samme spor også nu mens de er hjemme.

Men for at arbeidet skal kunne gå dernede og de innfødte evan- gelister være i virksomhet, må der sendes regelmessig med penger dit ned fra kassereren her.

Mange tror kanskje at det ikke er så nøie med å sende penger til kassereren nu mens misjonærene er hjemme, men vi må forstå at det er like meget påkrevet.

Efter tilskynnelse fra kasserer- en vil jeg minne vennene om å sende sine beløp til Fjelds kasse- rer K. Armo, Ski, st.

Bli ikke trett av å gjøre det gode!
Stefan P. Trøber.

Fra Askim.

Vil herved meddele vennegrup- pene rund om at den frie evange- liske forsamling og forsamlingen i Eben-Ezer har sluttet sig i sam- men på det gamle frie grunnlag. Alt er ordnet innen menighe- ten.

Nytt styre innsatt.
Møtene begynte i påsken og vi har det velsignet.

Venner og predikanter som øn- sker å besøke menigheten henven- der sig til broder Peder Dahl. Telfon 139 Askim.

Oplysning.

Da undertegnede gjentagende har sett navnet Risvik nevnt i «Misjonsrøsten» i forbindelse med virksomheten for Herren hernord,

og det likeledes enkelte ganger, kunde se ut for leserne av «Rø- stens» som om nevnte person vir- ket i forbindelse med De frie ven- ner i Finnmark, kan følgende op- lysnes:

Herr Karl Risvik er helt ukjent blandt de frie venner i Finnmark. Han har heller ikke såvidt vites virket i Finnmark.

En opplysning fra herr Risvik selv om hvilket samfund han står tilsluttet, og arbeider for, er en- skelig og håper jeg dette kom- mer i «Misjonsrøsten».

Brevikbotn den 14. april 1937.
Oskar Gamst,
evangelist.

Hr. Karl Risvik har til redak- sjonen gitt opplysninger om sin virksomhet og etter hvad han op- lysner virker han helt fritt uten å stå tilsluttet noe samfund. Da han er ukjent for oss har vi under- søkt saken så godt vi har kunnet og har ikke fått andre opplysnin- ger om ham enn at han er en Gudfryktig og varmhjertet bror.

Han virker som kjent på Senja. Som kjent tar vi inn skrivel- ser også fra arbeidere som ikke står tilsluttet de frie venner. En- hvert må stå fritt i å støtte den de har tro for. Red.

Til de frie forsamlinger.

Det er en bror som er kaldt av Herren som misjonær. Hans navn er Mjaaland. Han er lite kjent blandt vennene da han ikke har reist i de frie forsamlin- ger. Jeg vil gjerne minne ven- ne om å ta imot ham og hjelpe ham på vei og likeledes med mid- del da han akter å reise ut i juli måned.

Efter det kjennskap vi har til ham er det en Gudfryktig bror som vandrer i sandhet.

Gustav Svennevik.

Fra Rossfjord.

Når jeg i disse dager ser hvor- dan sneen smelter, og vårtegn vi- ses da kommer Herrens ord for mig: «Således skal mitt ord og

ware». Vi har særlig i disse tider fått erfare disse mektige sannhe- ter idet en velsignet vekkelse har gått over stedet.

Op gjennem årene har mange Guds vidner sådd ut seden. En evgl. Gustav Nordskog var av de første. Hans beskjedne ferd og ydmyge vesen var et godt Kristi brev. Derpå kom søstrene De- manda Eilertsen og Astrid Schie, Gamst og flere. Ofte kjentes det nok som å så, under en vinter- storm, men all ære til Gud, sæden spirte og sjele blev født ved sannhets ord.

I vinter har Mathisen og fruc fra V. Jakobselv virket lengst her. Ledang fra Balsfjord var også her en tid. Vi takker Gud for alt han ga oss gjennem dis- se venner. Det var deilige uker. Så kom en av Finnemisjonens ar- beidere Didrik T. Solli og han har fått be til Gud med mange. Igår vi samlet til offermøte i Sø- ren Jensens hjem. Han og hu- struen er med de frie venner og gleder sig meget over alle som er lydige mot evangeliet.

Gud ga oss et inderlig velsignet samvær, så vi styrket i Gud, og glæde gikk derfra iti fortsatt or- dets tjeneste.

Dere som leser denne hilsen, vær med oss i forbønnen så kjær- ligheten kan åpenbare at vi er Je- su disiple.

En av vennene.

Hjem til Herren.

Helene Rygge, Hobøl.

Vi har fått meddelelse om at søster Helene Rygge, Hobøl er gått herfra for å være med Her- ren.

Med søster Helene Rygge er en «mor i Israel» vandret bort. Hun var kjent og elsket av mange Guds barn og under navnet «Mor Rygge» er hun kjent praktisk alt- over hele landet. Mange av Her- rens vidner har i årenes løp bodd i hennes gjestfrie hjem.

Begravelsen foregikk ved Hobøl kirke den 21. april under stor del- tagelse.

Mere i neste nr.

Fra Dal st.

Kjære «Misjons-Røsten» samt alle «Røstens lesere!

Vil med det samme jeg sender betaling for 1937, få legge be- slag på bladets spalter. Først takk for «Røsten» gamle og nye ting.

Vi må av hjertet si Gud og Fa- deren takk for alle ting i de svundne dager. Gud har vært trofast i alle tider., derfor vil vi hyld ham.

Paulus skriver så velsignet i 2. Korintier brev 4:

«Derfor, da vi har denne tje- neste, eftersom vi har fått mis- kunns, så taper vi ikke motet.. Men vi har sagt oss løs fra alle skammelige snikveier og farer ikke frem med list, heller ikke forfalsker vi Guds ord; men ved å kunnngjøre sannheten anbefaler vi oss til alle menneskers samvit- tighet for Guds åsyn». Amen. Vi- dere i vers 7.

«Men vi har denne skatt i ler- kar, forat den rike kraft skal være av Gud og ikke av oss, idet vi alltid er i trengsel, men ikke ku- et, tvilende., men ikke mistvilen- de, forfulgte men ikke oppgitt, nedslått, men ikke tilintetgjort, alltid bærende Jesu død med oss i legemet, forat også Jesu liv skal åpenbares i vårt legeme» o.s.v. Amen.

Ja, du o du for et rikdomsfylt liv det er å være frelst, virkelig være overgått fra død til liv, fra Satans makt og til Gud.

Hvilken salighet dette innebæ- rer kan ikke forklares, men bare erfares, så vi utbryter i sangen: «Hviken lykke å få regnes med blandt de frelste skarers tall, som skal arve himlens herlighet gjennem evigheten all.

Skjont uverdigg dog dog rettfer- dig står en Jesu Kristi brud, hun har byttet bort sin egen drakt i den skjønnne bryllupskrud».

Ja, evig pris og takk til Gud for dette herlige bytte. Vi blir alltid hos dig Herre..

Ja, vi har hatt virkelig salige møter i 1936 og ikke noe mindre

het søker sin Mester. Se således hedningene i Kor- nelius hus. (Ap. gj. 10).

Vi skal til slutning på dette avsnitt anføre en ut- talelse av kirkehistorikeren Hagen bech: «De inspirertes, kilasternes og mystikkernes historie er ennu på langt nær ikke nok opklart og deres be- tydning ennu ikke tilfulle vurderet». Men så meget forstår vi, at ennu er Guds hånd utrakt til velsig- nelse og vederkvælgelse over menigheten, ennu fly- ter Golgatas dobbeltbekk gjennem tidene og stadfe- ster at Gud er sanntru», sine nådegaver og sitt kall angrer han ikke.» (Rom. 11, 29).

Nådegaver virksomhet i det 17de og 18de århundrede.

Reformasjonens stormvær var over. Kristenheten legger sig i gamle folder igjen. Ortodoksi, død rett- troenhet, rasjonalisme og likegyldighet får makten over massene. Man stoler på den rette lære og lever et vanhellig liv. Anden bedroves. Men som alltid er der en skare trofaste i landet, som ber og forventer vekkelenssvederkvegende regn. Og det kom. Vekkel- se på vekkelse går som stormbølger over Europa og Amerika, og det merkelige ved praktisk talt alle disse vekkelser er at «de medfølgende tegn» preger dem på en forbausende måte.

Først har vi den såkalte inspirasjonsvek- kelse, der var en slags pinsevekkelse som begynte i Frankrike og strakte sig over en stor del av Tysk- land og England, og fikk sine utløpere like til Ame-

som nevnes som en der hadde tungemålgaven og den profetiske gave, og var den ledende i denne «pin- sevekkelse» blandt de første troende døpt i Norge.

Om vekkelisen i Tyskland må sies at den hadde stor fremgang. En hel rekke ansatte teologer og pre- ster innen statskirken forlot sine embeder og sine stillinger for sannheten skyld, deriblandt domkirke- pastor Knauth, teologen L. Gruber, professor Hot- tinger, foruten en hel hær av andre omreisende vid- ner blandt lægfolket.

Vekkelens store apostel var Johan Frierich Roch, en prestesønn, sadelmaker av fag. Hans gjerning er enestående innen kristendommens hi- storie. Da docent Goebel i 1800 fant hans dagbøker og reisebeskrivelser, og nedskrevne profetier og bud- skap ved ånden i en mengde, blev denne vekkelse mere kjent og kunde bedømmes efter de opprindelige kilder. Roch døde 1749 efter 34 års utrettelig reise- liv i sannhetens tjeneste, til stor velsignelse over de gamle frie menigheter og kretser, og til dannelse av mange nye menigheter med apostolisk åndsfylde og virksomhet. Bånd og fengsel, hån og forfølgelser møtte ham overalt, men han forkynte uførtroent sitt budskap til høi og lav. Sannheten om åndens dåp stilles i denne vekkelse i forgrunnen, vannrå- pen er man nesten likegyldig overfor. Det var jo ikke rett, men vi må se at det i allfall var nødvendig at sannheten om en dåp i den hellige ånd og ild med de medfølgende nådegaver, blev oplevet og ettertryk- kelig forkynt i vide kretser.

Fra Tyskland utvandret hundreder på grunn av de

De to beste i sitt slags!

A. S. O. G. FJELDHRIM, Berzen

i den tid som er gått av 1937. Det stemmer jo med Guds ord og lofter. Han sier: «Se, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende». Mange er blitt frelst, både menn og kvinner, og de vidner om at dette er det saligste og det mest lykkelige liv, og vi roper amen! for vi har en salig erfaring på at så er tilfelle.

Mange tilreisende brodere har besøkt oss og frembåret Guds rikes kraftige evangelium. Gud sier jo: «Mitt ord skal ikke vende tomt tilbake, men det skal lykkelig utføre hvad jeg har sendt det til». Amen.

Det vil opta for megen plass å nevne alle som har besøkt oss, men vi er meget takknemlige. Må Gud forsatt bruke Dere i sin vingård.

«Vi utbryter og sier som en sanger. Tross fiendens alarm kan sjelen hollas varm. Ty Herren Gud er deres sol og sterke skjold, fra kraft til kraft de ga. Till des de trede få infor vår Herre Gud på Sions højd.»

Så en hjertevarm broderhilsen til alt Guds folk både fjernt og nær.

Solstad Dal st., april 1937.
Eders ringe broder
Ludv. Furulund

Søndagsskolestevnet på Ski.

Vil igjen minne søndagsskolearbeiderne om stevnet som holdes i lokalet Betel, Ski 1. pinsedag. Det vil sikkert bli en av de sjeldne dager, hvor man får rikt utbytte og blir mer opglødet til arbeidet for denne store sak: **Barna for Kristus!**

Det er ikke bare de faste søndagsskolearbeidere som er velkommen, men enhver som har interesse for saken.

Første møte begynner kl. 10.30 fm. Av emner er opsatt: Søndagsskoleleksens mål og oppgave og søndagsskolens samarbeide, med foreldrene. Samtale.

Det blir fellesmiddag med kaffe. Kr. 2.00 pr. person.

De som skal delta må melde ifra straks til br. Ragnvald Midtje, Ski st.

Hver søndagsskole bør sende minst en representant!

Smørrebrød og kaffe fåes kjøpt. S. T.

Fra Norsk søndagsskoleunion.

Kr. himmelfartsdag

holdes stevne for søndagsskolearbeidere og venner i Ski. Pastor E. H. Wang, sekr. C-hr. Svensen m. fl. vil tale. Møte kl. 10.30, barnemøte kl. 12.30, fellesmiddag kl. 14 i Bogers hotell (Kr. 2,00) og fest kl. 16.30. Alle møter blir i lokalet «Salen». Disse stevner har alltid vært til stor velsignelse, vi venter det samme i år. Alle velkommen til stevnet.

Søndagsskolestevne i Tomter

Det store årlige stevne for Øvre Østfold holdes i år i Tomter, søndag den 6. juni. Talere blir: oberst Breien, forstander Holen, Einar Gramnes og Chr. Svensen m. fl.

Norsk Søndagsskoleunions landsmøte

skal holdes i Bergen 11.—13. september. Vi vil opfordre son-

dagsskolearbeidere til å merke sig dette og planlegge for å komme til landsmøtet.

(Mere fra S.skoleunionen i neste nr.)

Chr. Svensen.

Ezen-Ezer, Askim.

Stevne aktes holdt den 12 og 13. juni. Alle hjertelig velkommen. Mat medtas. Kaffe og melk på stedet. Bed for stevnet.

Kvitteringer.

Til behøus i Kjøllefjord.

- De bedes villigst om å kvittere i Råsten for nedenanførte beløp, som er kommet inn til vennenes behøus i Kjøllefjord.
- Marie Kvalsvik, Bukta kr. 5.00
- Fru Pedersen Skarsvåg > 5.00
- Frøken Pedersen, Skarsvåg > 5.00
- Anette Schlie > 10.00
- Marie Solberg > 5.00
- Fritjof Skie > 5.00
- Lina Schlie > 5.00
- A. S. > 5.00
- I. Ø. > 5.00
- Arner Lajord Rostjord > 10.00
- Johan Larsen, Honningsvåg > 5.00
- En glad giver, Honningsvåg 200.00

kr. 265.00

Må den herre Jesus velsigne dere alle som er med i arbeidet i Herrens vingård.

Vi sender dere alle vår hjerteligste takk for deres hjelp. Kjøllefjord Jø.—3.—37. For vennene

Broderhilsen
Alfred Myreng.

Helga Lundeby, Kina.

Innkomet til Helga Lundeby hjemreise:
En enke kr. 1000.00
fra venner i Rygge 75.00
fra venner på Logen, Moss 200.00
En søster, Drammen 5.00
Fra venner i Tune 35.00
Med hjertelig takk og hilsen
J. Lind.

Berger Johnsen, Argentina.

Sendt Berger Johnsen, Argentina fra venner på Logen, Moss kr. 349.00.
J. Lind.

Et landsvennesteve i pinsehjelgen på

HOTELL «DROTNINGBORG»
Pris kr. 10,00 pr. person, alt inkl. Ophold fra pinseaften kl. 7 til 2. pinsedags aften. **Innmeldelse led-saget med kr. 5,00 sendes til hotell-verten, adr. Hotell Drottningborg, Hænes, Grimstad. Telef. 116. Del-tagerne må anmelde sig innen 7. mai.**

Alle Guds venner som har sitt fundament på den gamle grunn-voll

JESUS KRISTUS OG HAM KORSEFETET

innbys til dette stevne. Hotell «Drottningborg» er et fullkomment nytt innredet hotell. Alt nytt. Hvert rum har rinnen vann, kaldt og varmt. For familier er mindre hus, om ønskes. Hotellets motto: **Hvile og fred — liv og glede.**
1. classes kjøkken.

HERRENS VITNER

der ønsker delta, bedes godhetsfullt underrette kontoret, box 550, Oslo snarest, da det vil bli tatt hensyn til dem, da det er felles sak, idet folk og land ligger kristenfolket på hjertet i denne tid og forventningsfullt skuer de frem over efter en åndsvekkelse.

Alle oplysninger der måtte ønskes i anledning dette stevne, vil erholdes ved henvendelse til **DEN KLARE MORGENSTJERNE,** Box 550, Oslo.

Innbyderne er evangelistene Storm—Monsen.

Red.

Troende venn

Besøk BANK-KAFFE (Trygve Gabrielsen) Pløens gt. 2 b II, ved Yngvevet, Oslo.
God middag,
Kaffe og smørbrød
Rimelig

Hvordan skal Guds nighet få fremgang?

(Forts. fra 1. side)
den skal være, og er et presedelig kunstverk. Den er en setning til verden den er i, den hersker hat, spild, misse, strid og alt som er mot Guds menighet hersker endelig, de fred og det som er godmelig. A, hvilken herlig sak er det hersker der. Den troende og kjennskap til Guds troende smelter sammen til en kommen enhet og den kan sin guddommelige oppgaver Guds ord. «Guds ord få fremgang». Intet under at gangen blev veldig.

Vi er kommet til de stader i Guds menighets historie enden har forsøkt utallige ganger på den for å få den ødelagt for ofte har det lyktes for Men Gud være lov, det har lyktes å ødelegge menighetens «Dødsrikets porte skal ikke overhånd over den» (Mat. 18, 18). — I våre dager mer fiendens hære løp på menighet med en uhorst voldhet og kraft Det er bare en tid igjen og Guds forsamling løstes høiere op for «alltid å re med Herren». Derfor setter så Satan inn hele sin styrke ødelegge alt som kan ødelegge Der hvor den indre front er slaget tapt for Guds folk Guds ord skal seire må inter forsamlingen. Hvis noen er urett eller er blitt urett behandlet av forsamlingen stanser veknelsen og fremgang Det er en åndens lov som aldri brytes uten følger. Det var i av de ledende brodere som var sidesatt, men noen greskale jøders enker. Gud gjør ikke skjel på folk. Han bedrøves at de små og ringe — i mennesnes sine ubetydelige troende — tilsidesatt. Derfor må Guds menighet gjøre alt hvad der står i makt for at ingen innen de midte skal føle sig urettferdig handlet eller tilsidesatt uten grunn Det må være brodere som kan sig av det som skal ordnes. Det ikke om å gjøre å få et visst tall brodere eller tjenere, men opp så mange som behøves for å få makt eller at noen blir urett sett. Her trenges åndelige brodrenes menn som er fyt av den lig Ånd.

Hvis da noen knurrer uten grunn får vedkommende selv lide for knurr og salvelsen og fremgang fortsetter, men er feilen på menshetens side og de som er tilsidesatt har grunn til å knurre seg fremgangen i forsamlingen.

Må Gud hjelpe sitt folk i disse tider til å bli bibeltroende og dette stykke. Og Guds rike få fremgang.

G. Iver

NUMMER 10

Til b

Kjære venner «Herrens nighet — til det løpe blir berget».

Vi er her på realisere en plan har hatt innfr byget et lite rum i vårt hjem og benker to Luffen blir for som går direkte blir rummet vind, især nå «Sydosten» st godt har det og forkynde rebare frelse gjerne, men lokale enn i andre.

De venner penger til lo har vel und av. Det var H. Svanberg, H. Lærum, C. Venner i Hu Venner i Sa En gave Venner i M Oslo

Fr. Brandvo Venner Ski Bakke, Moss Venner i B Venner i M Venner i G Venner i S Venner i G Venner, Ha Venner, M Størksen, d Størksen jr O. Stenerse R. Løkingt Venner Sk gen Venner Ski En gave

Et tuse stående i B ningsvåg. for stedet kr. 3000.00 Sætrum o beide og a forsvinner for lite. V oprop til e syd og no så vi sna lokale. Den so ikke utset stor elle Kristian vil bil kv ne dig. Vi er n tur til Br tiden har Hjerlet lesere

rika. I Frankrike blev hugenottene blodig forfulgt, og motstanden fra katolikkernes side var enorm. Over 300 000 vandret ut, og tusener måtte gå i fengsel eller sendtes til galeerne som slaver. I Valdernes gamle hjemtrakter utbrøt da en merkelig veksel blant lægfolk, mens prester og ledere satt fengslet eller var på flukt ut av landet. Anden falt over dem, de talte i tunger og profeterte, og merkelige syner og åpenbarelsener blev deres erfaring. Dette var særlig tilfelle i Cevenne. Innen kort tid fantes 8000 «inspirerte» med nådegaver, mest unge menn, ja til og med barn blev grepet og talte til skærner om omvendelsen og Jesu komme. Profetiene uttaltes ofte på rent hoifransk, som var et fremmed sprog for Cevennerne, da de dagligdags talte en grov folkedialekt som skiller sig fra hoifransk omtrent som hollandsk fra tysk. Dette var omkring 1700. Flere led martyrdøden, deriblandt den berømte advokat Brouson, som forlot sin innbringende forretning og sitt trygge hjem, for å stille sig i gapet til hjelp for sine lidende troesfeller.

Gjennom flyktninger spredtes ilden over Europa. Flere av de profeter som i Cevenne hadde fått et nytt møte med Gud og mottok åndelige gaver, søkte tilfluktssteder i Sveits og England. De mest kjente er Marion og Alut. De kom til London hvor deres opptreden i den fransk-reformerte kirke der, vakte stort røre. De hadde sluttet sig til forsamlingen der, men blev utstøtt, da de dømte hele dette åndens verk for å være fra satan. I 1707 dannes derfor den første «inspirasjonsmenighet» for å ta vare på de velsignelser

og de åndens gaver som Herren hadde skjenket gjennem denne veksel.

Strengt forbud hindret imidlertid virket. Marion og Allut så sig nødsaget til å søke andre virkeplasser, men menigheten eksisterer lenge ennu. 1711 drog de en tur til forskjellige land i Europa, deriblandt Sverige. I Stockholmstraktene finner vi ca. 20 år senere tungetalere. Senere omkr. 1770 berettes om en bevegelse av lignende art i Herjedalen, den såkalte Thunborgske bevegelse, som fulgtes av de bibelske tegn, uten at der dog kan påvises noen historisk sammenheng her.

Også Norge fikk merke innflydelsen av denne veksel. Sansynligvis gjennem forbindelse med danske venner av vekselns, fikk dette åndens verk innpass i en krets av troende døpte i og omkring Drammen. De kalte sig for «sionister», da man trodde på Jesu komme for å opprette sitt åndelige Zion. Stor motstand fikk disse erfare, oppløp av mengden, overfall, fengselsstraff, ja en tid satt alle lederne på tukthuset i Oslo. Men heller ikke der ophørte deres innflydelse. Det blev veksel der inne bak murene! Stiftsamtmanden skriver 8. aug. 1744 til kongen: «— — der er årsak til å frykte at om dette skal gå ustraffet bort, (nemlig deres vidnesbyrd om Gud på Tukthuset), så vil samtlige erklære sig for separatister.» Kongen bestemte da at man skulde plasere disse på landets festninger, men ikke mere enn en på hver, «ti mere enn ett sådant menneske på hver festning er nok til å gjøre folk gale!»

Det er særskilt en viss lærer Jørgen Kleinow